

Cartea lui Daniel - Numărul Șaptezeci și Cinci

Paralelele profetice: de la mesajul lui Isaia la revelațiile din zilele noastre

Jeff Pippenger

2024-02-08

Așa cum Isaia îi prezintă conducătorului nelegiuit al Ierusalimului mesajul reprezentat de cei șaiszeci și cinci de ani (capitolul șapte, versetul opt), el face aceasta la „câmpul nălbitorului” și la „capătul apeductului iazului de sus”, în anul 742 î.Hr. Anul 742 î.Hr. reprezintă 1863, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Răzvrătirea din 1863, la rândul ei, reprezintă legea duminicală din Statele Unite, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul acelui lucru. Anul 1863 a fost începutul bisericii adventiste laodiceene înregistrate legal, iar acea biserică este lăsată pustie la „marele cutremur” al legii duminicale. Cum ar putea o corporație guvernată legal de Stat (nu invers, ca Biserica să controleze Statul) să continue să susțină Sabatul zilei a șaptea, în vremea când chiar acel guvern interzice în mod legal închinarea în ziua a șaptea?

La începutul și la sfârșitul lucrării lui Hristos, El a curățit templul. La prima curățire a templului, Hristos a arătat că conducătorii făcuseră din „casa Tatălui Său” o peșteră de tâlhari, dar la ultima curățire a templului El a arătat că „casa lor” le fusese lăsată pustie. Israelul antic ilustrează Israelul modern. El a ridicat și a curățit templul millerit la începutul adventismului, dar la curățirea finală, curățirea celor o sută patruzeci și patru de mii, adventismul laodicean este vărsat din gura Lui, iar „casa lor” este atunci lăsată pustie.

Isaia se află lângă câmpul nălbitorului când îl înfruntă pe împăratul Ahaz. Câmpul nălbitorului reprezintă curățirea săvârșită de Solul legământului, care vine deodată la templul Său și îi curățește pe fiii lui Levi ca și cu „săpun de nălbitor”. Această curățire a fost împlinită la începutul adventismului și este împlinită din nou la sfârșit.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul pe care-L căutați va veni deodată în templul Său, și Solul legământului, în care vă găsiți plăcerea: iată, El vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:1-4.

អសោយហានជួបអាហាស ដោយមានទីសមគាល់នៃក្លែនបុរសរបស់លោក
ដល់ឈុមោះរបស់គាត់ជានិមិត្តរូបថា នៅថ្ងៃចុងក្រោយ
«សំណល់មួយនឹងត្រូវបំបាត់»។ សំណល់គឺជាអុនកដលៃ «ត្រូវបំបាត់»។
អសោយហានជួបសុតចេអាហាសដ៏អាក្រក់ ក្នុងអំឡុងបុរសគុតិសាស្ត្រនៃការសម្ភាសពុទ្ធិវិហារ
ដល់ហានចាប់ផ្តើមក្នុងបុរសគុតិសាស្ត្រមិលលីវាយត៍នៃឆ្នាំ 1844
ហើយគួរឱ្យមាននាមកដល់ទីបញ្ចប់ដោយការមិនសុតាប់បង្កគាប់នៃឆ្នាំ 1863។
នៅថ្ងៃចុងក្រោយ

ការសម្រាកនោះគឺជាបុរេគុតិសាស្ត្រនៃការបោះតុល្យិមួយសនៃបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។
បុរសិបបើពួកមីល្លីវាយត៍បានដើរតាមព្រះអធិបតីភាពដលៃព្រះបាទប៊ិកចំហ
បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1844 នោះ ពួកគេនឹងមានបញ្ចប់កិច្ចការនោះ។

„Dacă adventiștii, după marea dezamăgire din 1844, ar fi rămas statornici în credința lor și ar fi mers înainte uniți în providența descoperită a lui Dumnezeu, primind solia îngerului al treilea și, în puterea Duhului Sfânt, vestind-o lumii, ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu, Domnul ar fi lucrat cu putere prin eforturile lor, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Hristos ar fi venit până acum ca să-Și primească poporul la răsplata sa. Dar, în perioada de îndoială și nesiguranță care a urmat dezamăgirii, mulți dintre credincioșii adventiști au cedat în credința lor.... Astfel, lucrarea a fost împiedicată, iar lumea a fost lăsată în întuneric. Dacă întregul corp adventist s-ar fi unit asupra poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, cât de cu totul diferită ar fi fost istoria noastră!” Evangelizare, 695.

ការខកខានក្នុងការ «បន្តដើរតាមដោយរូបរាងគុណនៃក្នុងការប្រើសម្រស់នៃព្រះហ
ឫទ័យដ៏បុរាណដោយព្រះ»

បាននាំឲ្យពួកគេធ្វេសសំខាន់នៃក្នុងសុចរិតភាពឡាវីកនៃនៃត្រីមឆ្នាំ 1856

ហើយការបោះបង់នៃបន្ទុកកន្លែងឆ្នាំ 1863

បានសម្រាកការចាប់ផ្តើមនៃការងារនៃក្នុងទីរោងសុចរិត

ដលៃគួរមានបង្ហាញជាគំរូដោយអីស្តារអលែបុរាណ

នៃពេលដលៃពួកគេមានបរិយាយក្នុងការសាកល្បងលើកទីដប់

និងជាលើកចុងក្រោយរបស់ពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកគួរមានកាត់ទោសឲ្យសុលាប់នៃក្នុង
នៃទីរោងសុចរិតក្នុងរយៈពេលស្រីបឆ្នាំបន្ទាប់។

Syn Izajasza daje obietnicę, że przy ostatecznym oczyszczeniu świątyni w dniach ostatecznych „reszta się nawróci”. Ich „powrót” ukazuje Jeremiasz, któremu obiecano, że jeśli „powróci”, stanie się strażnikiem Boga. Sto czterdzieści cztery tysiące to ci, którzy powrócili po rozczarowaniu.

Cei care alcătuiesc cei o sută patruzeci și patru de mii au trecut printr-o dezamăgire și L-au așteptat pe Domnul lor. Ei au fost prefigurați de fecioarele înțelepte în istoria millerită, iar atât în istoria de început, cât și în cea de încheiere, două toiege sunt unite într-un singur neam, în timpul revărsării Duhului Sfânt, în vremea Strigătului de la Miezul Noptii.

Regele nelegiuit Ahaz reprezintă conducerea lui Iuda care va fi auzit solia, dar care respinge solia prezentată de Isaia și, făcând astfel, „se poticnesc, cad, sunt sfărâmați, prinși în laț și capturați.” Ei sunt aceia care „întrebă pe cei ce au duhuri de ghicire și pe vrăjitori care șoptesc și mormăie”, reprezentând experiența spiritualismului căreia i se supun pe măsură ce primesc puternica amăgire din 2 Tesaloniceni. Respingerea de către Ahaz a soliei lui Isaia în anul 742 î.Hr. se aliniază cu anul 1863, când solia lui Miller a fost respinsă. Isaia este un tip al lui Miller, iar solia atât a lui Isaia, cât și a lui Miller, s-a bazat pe „cele șapte vremi”, care își găsesc punctul de ancorare în versetul opt din capitolul șapte al cărții lui Isaia. Fiul lui Miller (fiul lui Isaia) reprezintă mișcarea lui Ilie care vine în zilele din urmă.

Declarația împotriva lui Ahaz, pentru respingerea sa, a inclus prevestirea că va fi cucerit de împăratul de la miazănoapte, care, în zilele de pe urmă, este întreita unire a Romei moderne,

stăpânită de papalitate.

Domnul mi-a vorbit din nou, zicând: „Fiindcă poporul acesta nesocotește apele Șiloahului, care curg lin, și se bucură de Rețin și de fiul lui Remalia, iată, de aceea Domnul va ridica împotriva lui apele râului, puternice și mari, adică pe împăratul Asiriei și toată slava lui; el se va ridica peste toate albiile lui și va trece peste toate malurile lui. Va pătrunde în Iuda, va năvăli și va trece mai departe, ajungând până la gât; iar întinderea aripilor lui va umple lățimea țării tale, o, Emanuel.” Isaia 8:5–8.

Isaia s-a întâlnit cu nelegiuitul rege Ahaz la capătul canalului bazinului de sus și, deși există nesiguranță între istoricii și arheologii biblici cu privire la faptul dacă bazinul de sus era același bazin ca scaldătoarea Siloam din vremea lui Hristos, contextul profeției lui Isaia înlătură orice îndoială, căci Isaia arată că împăratul de la miazănoapte trebuia să vină asupra lui Ahaz, deoarece el lepădase apele Șiloahului, care curg lin. „Șiloah” este numele din Vechiul Testament pentru „Siloam” din Noul Testament.

La iazul Siloam l-a vindecat Isus pe orbul, iar nelegiuitul împărat Ahaz reprezintă conducerea oarbă a Laodiceii, atât în 1863, cât și la legea duminicală care va veni în curând, care refuză să fie vindecată. „Shiloah” și „Siloam” înseamnă amândouă „trimis”, iar o solie a fost trimisă de la Tatăl la Fiul, care apoi a dat-o lui Gabriel și sfinților îngeri pentru a o transmite lui Isaia, care a adus solia ce a fost „trimisă” din cer unui conducător orb al Laodiceii.

Conducta de la iazul de sus, unde Isaia a prezentat solia, reprezintă locul prin care ploaia Duhului Sfânt este transmisă poporului lui Dumnezeu, după cum este reprezentată și prin țevile de aur din viziunea lui Zaharia sau prin scara din visul lui Iacov.

„Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12–14: «Și am răspuns din nou și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin, care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele untdelemnul cel auriu? El mi-a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, domnul meu. Atunci a zis el: Acestea sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.»”

“Domnul este plin de resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a spiritului nostru pământesc, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în conversația noastră, umbre întunecate se adună în jurul nostru. Hristos nu este descoperit, nici în cuvânt, nici în caracter, ca Acela care este cu totul vrednic de iubit și Cel dintâi între zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe spre deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Vederea noastră mărginită zărește umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, înfățișate ca un cal mânios care caută să se smulgă și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând nimicire și moarte în calea sa.”

„Să dormim oare chiar pe marginea lumii veșnice? Să fim noi greoi, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflată în poporul Său, pentru ca ei să se ridice în picioare și să trăiască. Trebuie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără margini.” Manuscript

Releases, volumul 20, 216, 217.

„Aurul untdelemn” este mesajele Duhului lui Dumnezeu care coboară din bazinul de sus prin conducta care sunt cele două țevi de aur, care sunt cei doi martori ai Bibliei și Spiritului Profeteției, sau Vechiul și Noul Testament, sau Legea și Profetii, sau Moise și Ilie.

„Cei unși, care stau lângă Domnul întregului pământ, au poziția dată odinioară lui Satana ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu ține lămpile credincioșilor alimentate, ca să nu pâlpâie și să nu se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi revărsat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, puterile răului ar avea control deplin asupra oamenilor.”

„Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel, refuzăm untdelemnul de aur pe care El l-ar turna în sufletele noastre pentru a fi transmis celor aflați în întuneric. Când se va auzi chemarea: «Iată, mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare», cei care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au cultivat harul lui Hristos în inimile lor, vor descoperi, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-și întâmpine Domnul. Ei nu au, în ei înșiși, puterea de a dobândi untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Dar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cerut, dacă stăruim în rugăciune, așa cum a făcut Moise: «Arată-mi slava Ta», iubirea lui Dumnezeu va fi revărsată în inimile noastre. Prin țevile de aur, untdelemnul de aur ne va fi împărtășit. «Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor.» Primind razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, copiii lui Dumnezeu strălucesc ca lumini în lume.” Review and Herald, 20 iulie 1897.

Mesajul pe care Ahaz îl respingea era mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, care ar fi culminat cu a doua venire a lui Hristos, dacă conducerea Laodiceei ar fi primit mesajul către Laodicea care le-a fost „trimis” în 1856. Atunci acel mesaj s-ar fi amplificat până la un mare strigăt, iar poporul lui Dumnezeu ar fi încheiat lucrarea și ar fi fost în pace. În schimb, ei s-au întors la vărsătura din care fuseseră izbăviți.

อิสยาห์และอาหัสถูกนำเสนอว่าอยู่ในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์แห่งทุ่งของช่างฟอกผ้า ซึ่งสำเร็จแล้วโดยทูตแห่งพันธสัญญาในมาลาคีย์บทที่สาม พวกเขาถูกวางไว้ในเชิงสัญลักษณ์ ณ ที่ซึ่ง “น้ำมัน” (ข่าวสารหนึ่ง) กำลังถูกเทออกในนิมิตของเศคาริยาห์ และในวาระสุดท้าย ข่าวสารของอิสยาห์ถึงอาหัสคือข่าวสารแห่งอิสลามของวิบัติประการที่สาม; คือข่าวสารแห่งประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องท้งเจ็ด; คือข่าวสารที่ว่าองค์ที่แปดนั้นมาจากท้งเจ็ด; คือข่าวสารแห่งสวนองุ่น; คือข่าวสารแห่ง “ความจริง” ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนเป็นองค์ประกอบของวิวรณ์แห่งพระเยซูคริสต์ อันในวาระสุดท้ายก่อให้เกิดการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งทุ่งของช่างฟอกผ้าเป็นภาพแทนเชิงสัญลักษณ์.

A fost și este, de asemenea, solia celor „șapte vremi”, care se schimbă din piatra de temelie a lui Miller în capul unghiului, căci ea a fost primul adevăr și, prin urmare, trebuie să fie și ultimul adevăr. Anul 1863 a marcat încheierea unui proces de curățire care a început odată cu venirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844 și a ajuns în cele din urmă la lumina celor „șapte vremi” în 1856. În 1844, lumina celor două mii trei sute de ani a marcat un început care a condus la sfârșitul

marcat de cei două mii cinci sute douăzeci de ani. Totuși, orbirea laodiceană, atât la început, cât și la sfârșit, refuză să vadă relația dintre cele două viziuni. Anul 1863 reprezintă încheierea unui proces de curățire care are loc întotdeauna atunci când o solie este desigilată, iar solia celui de-al treilea înger a fost desigilată la 22 octombrie 1844.

Lumina îngerului al treilea, care a fost desigilată în 1844, nu a fost o lumină singulară; ea a fost ceea ce sora White numește „lumina progresivă a îngerului al treilea”. Lumina progresivă a îngerului al treilea a început în 1844 și continuă să progreseze până la încheierea timpului de probă; însă, atunci când a venit pentru prima dată și când se va încheia în cele din urmă, există o perioadă specifică de testare a îngerului al treilea. Acele perioade de testare, de la început și de la sfârșit, reprezintă de asemenea un proces de punere la probă, reprezentat de Daniel ca o „creștere a cunoștinței”, care este, de asemenea, lumina progresivă a îngerului al treilea.

Procesul de punere la probă de la început a început în 1844, iar lumina progresivă a sosit în cunoaștere până când a ajuns la încheierea sa în 1856. Lumina de la început și lumina de la sfârșit ale perioadei de punere la probă sunt cele două viziuni din Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece, care reprezintă temelia și stâlpul central al adventismului.

Perioada de încercare a primului înger a început la 11 august 1840 și s-a încheiat la prima dezamăgire, la 19 aprilie 1844. Atunci a început perioada de încercare a celui de-al doilea înger și a continuat până la 22 octombrie 1844. În acel moment a sosit al treilea înger, iar perioada de încercare a celui de-al treilea înger a continuat până când adventismul laodicean a respins lumina celui de-al treilea înger în 1863.

Perioada de încercare a celui de-al treilea înger pentru adventismul millerit a avut un început și un sfârșit, iar începutul și sfârșitul trebuie să reprezinte același lucru, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru. Deschiderea luminii progresive a celui de-al treilea înger a fost lumina arătării (viziunea „mareh”), din versetul paisprezece al capitolului opt din Daniel. Sfârșitul luminii progresive a celui de-al treilea înger a fost lumina călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii (viziunea „chazon”), din versetul treisprezece. Cele două viziuni sunt împletite profetic.

Apoi să pui să răsune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii să faceți să răsune trâmbița în toată țara voastră. Levitic 25:9.

ཉེས་སྒྲོན་སེལ་བའི་ཉིན་མོར་སྒྲོག་དགོས་པའི་དུང་སྐྱ་དེ། 1844 ལོའི་ཟླ་10 ཚེས་22 ཡིན་པ་ནི། རྒྱལ་ཚོགས་ཀྱི་དུང་སྐྱ་ཡིན་ཏེ། དེས་ལོ་བདུན་གྱི་དམ་པའི་འཁོར་ལོ་མཚན་པ་ཡིན་ལ།
དེ་དག་བསྐྱེད་མཁུ་ན་ཉིན་2520 འགྲུར། གཙོ་བོས་གནའ་བོའི་ཨིས་ར་ཨེལ་མི་རྣམས་ཐང་ཀར་ཞལ་བཞེས་ཀྱི་ཡུལ་དུ་འབྲིང་པར་དགོངས་མོད། ཁོང་ཚོའི་ངོ་མོག་གིས་དེ་འགྲུབ་མ་བཟུག།
གཙོ་བོས་དང་གི་ཨིས་ར་ཨེལ་ཡང་ཐང་ཀར་ཞལ་བཞེས་ཀྱི་ཡུལ་དུ་འབྲིང་པར་དགོངས་མོད། ངོ་མོག་གིས་དེ་འགྲུབ་མ་བཟུག།
གལ་ཏེ་དང་གི་ཨིས་ར་ཨེལ་གྱིས་མོ་ཉ་གསུམ་པའི་འཕེལ་བའི་འོད་ལ་བརྟེན་སྲུང་བྱས་ཡོད་ན། ཁོང་ཚོས་འཛམ་གླིང་ལ་ཉེན་བརྟེན་བྱས་ནས།
གཙོ་བོ་ཡང་ལོ་བདུན་ལས་མང་བ་ཞིག་གི་སྒྲོན་ལ་ཕྱིར་ལེབས་ཡོད་ངེས།

Pentru ca aceasta să se întâmple, Domnul ar fi trebuit să înfăptuiască o transformare în rândul milleriților, iar această transformare este identificată în Scripturi ca fiind taina lui Dumnezeu. Dacă adventismul ar fi urmat lumina progresivă a celui de-al treilea înger, atunci trâmbița Jubileului ar fi răsunat neîntrerupt până la sfârșit, căci în zilele în care sună a șaptea trâmbiță se sfârșește taina lui

Dumnezeu. În Apocalipsa zece, acea trâmbiță, care este trâmbița Jubileului și, de asemenea, trâmbița celui de-al treilea vai, a început să sune la 22 octombrie 1844.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer, și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp; ci, în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit robilor Săi, prorociei. Apocalipsa 10:5–7.

በጥቅምት 22 ቀን 1844 የተጀመረው የፈተናዊ መንጻት ሂደት፣ ይህም የሦስተኛው መልአክ እየገፋ የሚሄድ ብርሃን ነበረ፣ በዳንኤል መጽሐፍ ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ አራት ብርሃን ተጀመረ፣ እናም በዳንኤል መጽሐፍ ምዕራፍ ስምንት ቁጥር አሥራ ሦስት ብርሃን ተፈጸመ። በቁጥር አሥራ አራት መልስ ተጀመረ፣ በቁጥር አሥራ ሦስትም ጥያቄ ተፈጸመ።

Acei nouăsprezece ani au fost preînchipuiți prin sosirea mesajului de avertizare al lui Isaia către Ahaz, împăratul lui Iuda literal, în timpul unui război civil dintre nord și sud. Acei nouăsprezece ani s-au încheiat cu împăratul nordului ducând pe Israel în robie. Acei nouăsprezece ani au preînchipuit sosirea celui de-al treilea înger în 1844, până la răzvrătirea din 1863. Lumina progresivă a celui de-al treilea înger a fost reprezentată prin mesajul lui Isaia.

Respingerii acelei lumini progresive i-a pus capăt mișcării millerite, iar în acea perioadă de încercare, Mișcarea Millerită Filadelfiană a trecut în Biserica Laodiceană. Cei nouăsprezece ani care au început în 742 î.Hr. și cei nouăsprezece ani care au început în 1844 reprezintă amândoi un proces de încercare și de curățire în zilele din urmă, adică perioada finală de încercare a luminii progresive a celui de-al treilea înger.

În acel proces final de încercare, taina lui Dumnezeu va fi sfârșită. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care așteaptă, se întorc și sunt pecetluiți.

Leagă mărturia, pecetluiește legea între ucenicii mei. Și eu voi aștepta pe Domnul, care Își ascunde fața de casa lui Iacov, și Îl voi căuta. Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul suntem semne și minuni în Israel, de la Domnul oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului. Isaia 8:16–18.

Mu gihe cy'imperuka, igihe cy'igeragezwa gisoza cy'umucyo ugenda urushaho kwaguka w'umumarayika wa gatatu cyatangiriye aho igihe cy'igeragezwa cy'intangiriye cyatangiriye. Cyatangiye ubwo Yesu yazamuraga ukuboko kwe akakwerekeza mu ijuru maze agat proclaima ati: "ko igihe kitazaba kikirihho." Iryo tangazo ryabaye ku wa 22 Ukwakira 1844, ubwo impanda ya karindwi yatangazaga Yubile ku iherezo ry'umuzenguruko wera wa karindwi. Umuzenguruko w'imyaka irindwi, usubiwemo incuro zirindwi, wari mu by'ukuri imyaka mirongo ine n'icyenda, cyangwa iminsi ibihumbi bibiri na magana atanu na makumyabiri.

1989 marchează „timpul sfârșitului” în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar 1989 marchează încheierea celor o sută douăzeci și șase de ani care au început la răzvrătirea din 1863. Mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la „timpul sfârșitului”, cu un simbol al „celor șapte vremi”, căci o sută douăzeci și șase este o zecime din o mie două sute șazeci, care la

rândul ei este jumătate din două mii cinci sute douăzeci.

Yesu daima huwakilisha mwisho wa jambo kwa mwanzo wa jambo, na mwanzo wa mwendo wa wale mia moja arobaini na nne elfu uliwekwa alama kwa ishara ya “nyakati saba,” kama ilivyo pia katika mwisho wa mwendo huo. Siku za kupigwa kwa baragumu kwa malaika wa saba, wakati siri ya Mungu inapokamilishwa, zilianza kwenye hitimisho la zile siku “tatu na nusu” za Ufunuo sura ya kumi na moja. Baragumu ya Saba, ambayo pia ndiyo Ole ya tatu, ilipiga sauti yake ya pili tarehe 7 Oktoba, 2023, na siri ya Mungu sasa inakamilishwa, kama “alivyowatangazia watumishi wake manabii.” Mwisho wa mwendo huo umewekwa alama kwa ishara ya “nyakati saba,” kama ulivyokuwa mwanzo wa mwendo huohuo.

La vremea sfârșitului, în 1798, „cele șapte vremi” ale indignării lui Dumnezeu împotriva împărăției de nord s-au încheiat, iar la sfârșitul mișcării milerite, respingerea adevărurilor asociate cu „cele șapte vremi” a marcat răzvrătirea din 1863. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru, iar mișcarea primului înger (mileriții) ilustrează mișcarea îngerului al treilea (cei o sută patruzeci și patru de mii). Ambele mișcări încep și se încheie cu „cele șapte vremi”. Nu poți născoci asemenea lucruri.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Cei care se află în poziții de răspundere nu trebuie să se convertească la principiile lumii, îngăduitoare de sine și extravagante, căci nu își pot îngădui aceasta; iar dacă și-ar putea-o îngădui, principiile asemenea lui Hristos nu ar îngădui-o. Este nevoie să se dea o învățătură multiplă. «Pe cine va învăța El cunoștința? și pe cine îl va face să înțeleagă doctrina? Pe cei înțărcați de lapte și luați de la sân. Căci poruncă trebuie să fie peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin.» Astfel, Cuvântul Domnului trebuie să fie adus cu răbdare înaintea copiilor și ținut înaintea lor de părinți care cred Cuvântul lui Dumnezeu. «Căci cu buze bâlbâitoare și cu altă limbă va vorbi El acestui popor. Căroră le-a zis: Aceasta este odihna cu care puteți da odihnă celui obosit; și aceasta este învierea; totuși n-au voit să asculte. Dar Cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin și acolo puțin; pentru ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în cursă, și luați.» De ce? — pentru că n-au luat seama la Cuvântul Domnului care a venit la ei.”

„Aceasta înseamnă pe aceia care nu au primit instruire, ci și-au prețuit propria înțelepciune și au ales să lucreze ei înșiși potrivit propriilor lor idei. Domnul le dă acestora încercarea, ca fie să-și ia poziția de a urma sfatul Său, fie să refuze și să facă potrivit propriilor lor idei, iar atunci Domnul îi va lăsa în voia rezultatului sigur. În toate căile noastre, în toată slujirea noastră pentru Dumnezeu, El ne vorbește: «Dă-Mi inima ta.» Dumnezeu dorește spiritul supus, dispus să fie învățat. Ceea ce dă rugăciunii excelența ei este faptul că ea este rostită dintr-o inimă iubitoare și ascultătoare.”

„Dumnezeu cere anumite lucruri de la poporul Său; dacă ei spun: Nu-mi voi da inima să fac lucrul acesta, Domnul îi lasă să meargă mai departe în pretinsa lor judecată înțeleaptă, fără înțelepciune cerească, până se împlinește această Scriptură [Isaia 28:13]. Nu trebuie să spuneti: Voi urma călăuzirea Domnului până la un anumit punct care este în armonie cu judecata mea,

iar apoi să vă țineți cu tărie de propriile voastre idei, refuzând să fiți modelați după asemănarea Domnului. Să se pună întrebarea: Este aceasta voia Domnului? nu, Este aceasta părerea sau judecata lui —?” Testimonies to Ministers, 419.